

[Маґдалена Юревич:] Доброго
дня, вітаємо вас.

[Ґражина Секульська-Ґладиш]:
Ґражина Секульська-Ґладиш

[Маґдалена:] Маґдалена
Юревич. Ми працюємо в

Школі польсько-американської освіти,
в Фонді свободи Варшавського

університету, де ми проводимо
навчання з підготовки до

роботи майбутніх вчителів, але
в той же час ми також проводимо

заняття для вчителів, які вже працюють
у школах, працюють зі своїми класами.

Сьогодні наша зустріч присвячена

управлінню класом як культурно
різноманітною спільнотою.

Тема, яка стосується всіх нас як

вчителів, є важливою особливо в останні місяці, в останні роки.

[Прийємна музика]

Ми хотіли б почати з розгляду
того, що це означає,

що клас є різноманітною спільнотою,
в тому числі культурно різноманітною.

Як ми знаємо, наші учні, наші учениці

відрізняються у багатьох
важливих аспектах.

Вони відрізняються за
багатьма параметрами,

відрізняються за своїми
здібностями та компетентністю.

Вони відрізняються за своїм досвідом як

шкільним, так і домашнім,
сімейним досвідом.

Адже те, що ми спостерігаємо

останніми місяцями також дуже

відрізняється в культурному плані.

Вони часто мають досвід біженців

і це також ці відмінності, з якими ми стикаємося в наших класах.

[Г'ражина]: Тому варто тоді, коли ми

думаємо про наші класи загалом, подумати про те, що

всі наші класи є різноманітними або будуть різноманітними.

Не лише з перспективи різних освітніх потреб або

міграційного досвіду, а й просто потреб наших учнів та учениць.

Ми вже багато знаємо про те, як викладати в різnorodному класі.

У нас є багато досліджень, багато

вказівок щодо того, що ми повинні звертатися до освітньої діагностики, що

дуже важливо збирати докази навчання.

Моніторувати роботу під час уроків, а також навчального процесу в цілому.

Особливо важливим на предметних уроках є розробка мінімальних

вимог, тобто того, що кожен учень, учениця

повинні досягти, але також і те, що є досяжним для цих учнів.

Те, що ми, вчителі, повинні планувати

завдання різного рівня складності, а також завдання з різних

таксономічних рівнів. Це різні техніки, які ми можемо

використовувати під час уроків, різні методи проведення уроків,

запровадження структури уроку, в якій учні

мають можливість

різної активності,

рухатися,
використовувати свої таланти.

Дуже важливим є

планування учнівської співпраці та
розвиток цієї співпраці, взаємодопомоги.

У різnorodному класі також

важливою темою є запровадження таких

рекомендацій, завдань, які спонукають
думати про те, як я вчуся,

що мені допомагає, що мені заважає і як

виглядає процес, тобто те,
що називається

метакогнітивними завданнями.

Нам особливо подобається працювати зі

зворотним зв'язком,
самооцінкою в роботі, з

критеріями, але загалом врахувати
хоча б один з цих методів.

Методів, які підтримують
учнів у рефлексії.

Це просто дуже важливо.

Найкращим було би використання
формульовального оцінювання.

Це найбільш сприятлива
система в різnorodному класі.

Але ми знаємо, що не у всіх

школах вдалося досягти,
ми ідемо у цьому напрямку, але

цей шлях ще триває, але принаймні
деякі елементи на наших уроках є,

принаймні елементи
формульовального оцінювання.

Тож, ми знаємо, як
виглядає навчання, або як

має виглядати навчання
в різnorodному класі.

І сьогодні ми хочемо запросити вас на

такі роздуми про те, як ми можемо
планувати розвиток цих компетенцій -

соціальних, виховних, таких
реляційних, в нашому

різнородному класі.

[Магдалена]: Тому що, як би багато ми не
знали про навчання і про те, як планувати

уроки з дидактичної точки зору, іноді

здається, що ми знаємо набагато
менше про те,

як керувати цим процесом, як зробити
так, щоб при так добре спланованому

уроку, з підготовленими матеріалами,
наші учні функціонували та виконували

ці рекомендації в атмосфері, яка
буде їм ефективно допомагати,

а також таким чином, щоб будувати
стосунки між нами і дозволило нам

не виходити дуже втомленими

з уроків і не відчувати розчарування.

Ми посилаємося на термін "управління
класом", який застосовується до

різних заходів, всіх дій,
які ми проводимо як вчителі під час

уроку саме для того, щоб
створювати умови для навчання.

І це дуже великий список.

Звісно, не про всі з них
ми сьогодні поговоримо.

Їх можна розділити на

різні категорії, залежно від того, яких
цілей ми хочемо досягти з їх допомогою.

Але це дії, пов'язані з робочим

місцем, з організацією, з тим,

як виглядає наш клас, з часом, як

переходимо

між завданнями, з матеріалами, з тим, як

вони доступні, які з них ми
використовуємо і, врешті-решт

з поведінкою наших учнів і
з тим, як ми впливаємо на те,

щоб ця поведінка була близькою до того,
чого ми очікуємо, до того, чого ми хочемо.

[Г'ражина:] Що ж це таке:

управління різномірним класом?

Які елементи повинні
привернути нашу увагу?

Про що слід подбати?

Перш за все,

про створення професійних
стосунків з учнями, ученицями.

Тут, звісно, не йдеться про те, що

вчитель або вчителька повинен/-на

зустрічатися після уроків з учнями,
їздити на екскурсії - це теж було б добре.

Але справа не в цьому.

Справа в тому, щоб вчитель, вчителька

налагодив стосунки з кожним учнем,
підходив до кожного учня під час

перерви, питав, обмовлявся

двома реченнями на теми,
не пов'язані з уроком,

просто для того, щоб знати
щось про наших учнів.

[Магдалена]: Йдеться також
про підтримку учнів

у побудові та підтримці стосунків.

Може здатися, що учні і так вже

перебувають у стосунках,
коли приходять до нас

до класу і досить добре вміють
підтримувати ці стосунки самостійно.

Тим не менш, виявляється, що наше

завдання як вчителів
- стежити за цим процесом.

Ці

добрі стосунки між учнями та
між учнями і вчителями

необхідні для того, щоб ми могли вчитися
разом, і ми можемо як вчителі,

використовуючи певні методи та певні

конкретні способи роботи
та реагування, підтримувати,

підтримувати саме цей елемент
життя наших учнів.

[Гражина]: Важливо також впроваджувати такі

повторювані елементи в структурі
уроку, тобто те, що заходимо

в клас певним чином, займаємо
свої місця певним чином.

Тобто щось таке, що учень може передбачити,
що станеться, що відомо,

як має поводитися під
час уроку в певні його моменти.

[Маґдалена]: Зрештою, це
також будуть наші реакції на

небажану поведінку, на
поведінку, яка порушує дисципліну.

Ми добре знаємо,

що така поведінка
трапляється під час уроків.

Вона виникає з ряду причин.

Це тому, що наші учні розвиваються,
часто є малими або молодими, але також
з'являється тому, що
саме так функціонують групи.

І завдання людини, яка організовує
цю групу і якось планує, що саме
чекає на учасників під час наших занять,
полягає саме в тому, щоб реагувати
та організовувати цю поведінку

таким чином, щоб зробити
можливим досягнення мети.

[Г'ражина]: На сьогоднішній зустрічі
ми хотіли б зосередитися на наступних

чотирьох елементах цього
управління класом, а саме

на формулюванні поведінкових очікувань. Ми

особливо зосередимося на таких
правилах класу, які іноді називають

контрактом.

[Магдалена]: І ми будемо думати, як
використовувати ці правила для

щоденного управління
поведінкою наших учнів.

Як зробити так,
щоб цей контракт працював.

[Г'ражина:] Ми також подумаємо,

як ми можемо використовувати правила
класу, щоб підтримати учнів у

рефлексії, у роздумах
над власною поведінкою.

[Магдалена]: І на завершення
ми розглянемо, як

припинити таку поведінку, яка вже
виходить за певні межі, яка вже

дуже серйозна, що змушує
нас турбуватися про

безпеку наших учнів, як
психічну, так і фізичну.

Як реагувати в такі моменти?

[Г'ражина]: Почнемо з того, що таке

класовий контракт, або
що таке правила класу.

Це такий вид угоди.

Угоди, яку вчитель,
вчителька укладає з учнями.

У цій угоді формулюються очікування.
Очікування щодо поведінки учнів,

учениць, але також іноді очікування,
пов'язані з поведінкою вчителя.

Учні мають вплив на те,
що у цьому контракті знаходиться,

мають вплив на правила, беруть
участь у спосіб, обраний вчителем,

вони беруть участь у
створенні цього контракту.

Але найважливіше те, що
правила класу дозволяють краще

розуміти, що очікується від
учнів, що вони називають все,

що, на думку вчителя, має
відбуватися під час уроку.

[Магдалена]: І що наші учні в якийсь

момент погодяться, що
саме так вони хочуть

поводитися і хочуть дотримуватися цих
правил, а ми їм у цьому допоможемо.

Якщо ми задумуємося, як

створити таку ситуацію, щоб у нашому
класі можна було використовувати

правила, щоб вони з'явилися, ми
можемо виділити різні стратегії.

Існують конкретні техніки,
які ми можемо

використати, щоб почати
працювати з правилами.

Цей модуль містить матеріал про

встановлення правил у класі,
і там це описано більш широко.

Але коли мова йде про
такий загальний рівень, то

ми говоримо про три такі техніки,
стратегії, можливо, шляхи.

Перша - це така, коли вчитель з

учнями разом створюють
такий контракт з нуля.

Це досить амбітна ідея, яка
передбачає участь обох сторін, але

вона дозволяє як вчителю, так
і учням мати сильний вплив.

Це та ситуація, коли ми не маємо

ще жодного підготовленого, жодної

підготовленої пропозиції, лише

організувавши спільно
уроки з різними вправами,

разом з учнями ми готуємо конкретні
записи та обмірковуємо, якого типу

правила нам потрібні
в нашому класі.

Друга, проміжна версія

полягає в тому, що учні
працюють над правилами.

Вони можуть впливати на те, як вони
сформульовані, як саме вони звучать.

Можливо, на те, чого вони стосуються,
але працюють вже над пропозицією,

раніше підготовленою вчителем, вчителькою.

Як вчителька, я готую для себе,

думаю про те, що мені

знадобиться для роботи в цьому класі.

Я приходжу до учнів з такою

пропозицією, а також у
певній формі активності

разом ми працюємо над тим,
щоб встановити фінальну версію.

І, нарешті, третій шлях, яким ми можемо
піти, полягає в тому, що вчитель пропонує

правила, які він підготував,
вводить їх у класі і, начебто, не

відкриває дуже багато розмов
про те, як змінити ці правила.

Важливо лише те, що кожного

разу настає необхідний момент, коли
учні на дотримання цих правил

погодяться, і ми переконуємося, що вони

розуміють, що це означає, і що
вони будуть дотримуватися їх.

І як я вже згадувала на початку,

більше описали в цьому
додатковому матеріалі.

[Г'ражина]: Важливо не відчувати
себе зобов'язаним до того, що

повинні узгодити всі правила
з учніми з самого початку.

Часто буває так, що
вчитель працює з класом

дві години на тиждень або одну годину.

Він не дуже добре знає учнів, але

знає, що для нього існують
дуже важливі правила,

які він хотів би, щоб
учні дотримувалися.

Вони забезпечать безпеку
учням та ученицям.

І він їх просто пропонує.

Немає нічого поганого в тому, що
вчитель сам готує правила, обговорює їх

з учнями, поговорить про
те, чому вони важливі та

запропонує прийняти ці правила.
Тож в залежності від того,

який предмет ви викладаєте і наскільки
добре знаєте своїх учнів,

ви можете просто вибрати
стратегію, яка підходить для

вас, і то, що нас тішить, це факт, що всі
дослідження говорять про те, що

найважливішою частиною контракту,
тобто цих правил класу, є не

то, як ми їх впроваджуємо, а
то, як ми їх використовуємо.

Вчителі часто задаються питанням, не

тільки як користуватися контрактом,
але, перш за все, що записати в ньому.

Які питання варто
обговорювати з учнями?

Які записи

зробити, щоб наші правила в
класі працювали добре і служили всім?

[Магдалена]: Ми підготували кілька, дві
пропозиції щодо таких контрактів і

у кожній з цих пропозицій є кілька правил і

ми хотіли б вибрати ті, які, з
одного боку, здалися нам, можливо

найважливіші, з іншого боку,
можливо, найменш зрозумілі,

тож після прочитання ми хотіли
б обговорити лише деякі з них.

[Гражина]: Я обрала правило: кожен/кожна
працює з кожним/кжною.

Тут йдеться про таке правило, коли ми
моделюємо з учнями те, що є важливе в

нашому класі, щоб не обирати людей
для роботи, що у всіх нас є

можливість працювати один з одним, і ми
хочемо скористатися цією можливістю.

Найчастіше ми будемо посилатися на це

правило, коли будемо вибирати учнів
до роботи в парах або до роботи в

групах, коли ми просимо їх виконати
завдання в команді.

Ми прагнемо не створювати таких
постійних пар, наприклад,

так, як учні
сидять за партами, тільки

змінювати ці схеми і таким чином
впливати на систему стосунків у класі.

[Магдалена]: Це також дуже
цікаве правило, тому

що воно показує, що, з
одного боку, ми можемо

його записати і можемо домовитися про

це правило, але це залежить від мене,
залежить від нас, як вчителів,

як цей урок буде заплановано,

щоб учні
мали таку можливість.

Тому, що якщо ми тільки запишемо таке
правило, а в наших методах роботи ми не

дамо учням можливість і, обираючи

наші методи роботи, ми не даємо
учням можливості, наприклад

працювати в різних
конфігураціях, наприклад,

групове жеребкування, це правило буде

тільки записом і ніколи не набуде чинності.

З іншого боку, комбінуючи це, наприклад,

з жеребкуванням груп, то воно
послужить нам, і ми

зможемо використовувати його в
певні моменти уроку.

[Г'ражина]: Також у наступному правилі

можна побачити, що вчитель,
вчителька, яка працює з

цим контрактом дбає про те, щоб стосунки
між учнями розвивати в класі.

Пункт, який говорить:
просимо допомогти

спочатку однокласника, потім вчителя чи вчительку.

[Магдалена]: Це також такий

дуже важливий запис для мене, тому що

часто сама, але
також під час роботи з

вчителями, чуємо про те, що
вчителі хочуть, щоб учні були

самостійними, що вони хотіли б, щоб
учні знали, що робити, коли вони

застрягли у якомусь завданні,
коли не знають, що робити.

І в цьому правилі ми бачимо ідею

вчительки або вчителя, що
він буде працювати з ними над цим питанням.

Ми припускаємо, що це знову ж таки має

бути пов'язане з певними видами
діяльності на уроці, наприклад

вказівками для учнів
щодо того, що робити,

коли завдання занадто
складне, якщо їм бракує ідей.

Я розумію, що вчитель обговорив з учнями

і вони вирішили, що можуть спершу запитати

у когось. Можливо, він
вказав їм на місце, де

є додаткові матеріали, з якими
вони можуть ознайомитися.

Можливо, він домовився
з ними, що вони можуть

користуватися інтернетом, але вказав
їм на низку різних варіантів і

домовився або домовилася з ними
про це у контракті, що це не тільки в

загалом, нормально, а навіть бажано.

А потім, на наступному етапі,

коли учень звертається до вчительки під
час уроку з проханням про допомогу,

вчителька може перевірити
Слухай, ти пам'ятаєш?

Ми домовилися, що спочатку
шукаємо в інших місцях.

Чи перевірив це в книзі,

перевірив в інтернеті,

чи ти запитав однокласника, перш
ніж звернутися до мене?

[Гражина]: Це також

цікавий пункт тим, що він багато
говорить про те, яким є урок.

Це означає, що навіть коли

плануємо індивідуальну роботу
учнів, чуємо шум, тобто

ми чуємо, наприклад, що хтось встає
з-за парти, підходить до когось і

говорить про щось, а ми
тоді не втручаємося,

тому що ми знаємо, що це

швидше за все, це той етап роботи, на
якому зараз перебувають наші учні.

[Магдалена]: Для мене це
теж дуже складне правило,

тому що воно враховує той факт, що

я не можу відповідати на питання, які
виникають відразу як, тільки учень

запитує мене про щось, а я
перевіряю, що він зробив сам,

щоб самою дізнатися першою.

З мого досвіду, як вчителі, ми
любимо відповідати на запитання.

Тож тут ми також маємо цей
аспект роботи над собою.

Якщо це важливо для нас, то це правило

буде корисним як і для нас,
і для наших учнів.

[Гражина]: І я також думаю,
що воно є важливим тому що

воно будує спільноту.

Я маю на увазі, що це будує довіру між

учнями і взагалі
така ідея між учнями

виникає, що ти можеш скористатися
знанням, навичками

інших членів нашої спільноти, і що це
добре, і що так має бути,

що

ми не конкуруємо, тільки співпрацюємо.

[Магдалена]: І вчитель
- це не єдине джерело

знання, а що таким джерелом можуть
бути однокласники.

І це також момент, в якому ми будуємо

самостійність, тобто ми виховуємо
звичку шукати, шукати відповіді

і ми формуємо в учнів переконання, що вони

здатні знайти цю відповідь,
що вони не повинні

завжди питати
вчителя, вчительку.

[Гражина]: Мені також
цікавий останній пункт.

Сьомий пункт: ми передаємо
інформацію відсутнім.

Я думаю, що вчитель, вчителька, яка
працює з цим контрактом, дбає про те, щоб
планувати потік інформації
в класі, тобто

щоб не виключати з такого потоку тих
учнів, які відсутні.

Можливо, вони більше хворіють, частіше
пропускають уроки з якихось причин.

І цей пункт - нагадування
про те, що це важливо.

[Маґдалена]: Здається, що
вчителька, яка вводить

цей контракт, визначила, яким чином
може відбуватися така передача інформації.

Це також дуже важливо,

тому що це вирівнює шанси для
всіх учнів у класі, тому що це

чітко показує їм, чого очікує
вчителька у цьому випадку.

Ми не знаємо, які вони.

Чи треба відпрацювати всі заборгованості, чи

після кожної присутності,
чи

наступного дня, але
завдяки обговоренню в класі,

завдяки тому, що вчителька, перш
ніж учні підпишуть цей контракт,

переконалася, що вони розуміють, як це
буде відбуватися, ми могли б очікувати, що

як і учні почуватимуться більш
безпечно, знаючи

що на них чекає, що вони мають
робити, коли були відсутні.

Однокласники знатимуть, як вони
можуть допомогти цим відсутнім.

Вчителька також буде знати, чи

цей учень, що він
повинен буде виконати в цей день, що

повинен мати, що доповнити
в інший взаємно визначений час.

Не буде нервуватися через те, що
одні приходять і мають

переписані конспекти і виконали вправи
або не виконали їх, залежно від того,

як вона уявляє собі
це заповнення інформації.

[Гражина]: Я також вважаю, що
важливим є емоційний аспект

тут. Часто трапляється так, що

нові учні в класі відчувають
великий стрес через те, що вони

повинні комусь написати
або зателефонувати, запитати.

Потім вони думають, чи означає той
факт, що хтось не пише у відповідь, що

його ігнорують, або що це не дуже

важливе прохання,
або що він комусь не подобається.

Якщо в класі є

чіткі правила щодо того, як
попросити про надання інформації, або

хто з присутніх відповідає за
передачу інформації відсутнім,

це те, що приносить полегшення.

[Магдалена]: І це також
протидіє такому оманливому

переконанню, яке ми іноді маємо як

вчителі, що нам здається, що учні весь

час на зв'язку, що вони постійно
перебувають у контакті, що

адже вони, кажучи простіше, сидять в цих

телефонах весь час у всіх групах.

Тим не менш, це не робить, це не є

інструмент для ефективного
доповнення шкільної інформації.

Така формула, в якій одна людина,

яка була відсутня, пише групі з кількох
десятків людей з проханням

надіслати певну інформацію, може
бути абсолютно неефективною.

Учні, які навіть
це прочитають, можливо,

хоча іноді вони можуть просто
не прочитати таке повідомлення,

але навіть якщо вони читають, вони можуть
бути в цей час по дорозі на тренування з

футболу або спортивної гімнастики,
або на додаткову англійську мову.

І про таке прохання вони
вже давно забудуть,

коли вони повернуться додому.

Врешті-решт вони можуть
залишити ці речі в школі і

не матимуть змоги надати їх
відсутній особі в будь-який спосіб.

[Гражина:] Я б ще
подумала про те, що

можливо, не всі є в цій групі,
і це також велика складність.

І, можливо, це також
така ідея, щоб записати

таке правило у класному
контракті, щоб знайти спосіб

надання інформації, доступний для всіх.

[Маґдалена]: Так, також,
щоб подолати розрив

щодо підтримки, яку учні отримують вдома,
оскільки ми знаємо, що деякі з них мають

дуже залучених батьків, які мають час і

такі мають ресурси для
підтримки наших учнів.

Але не у всіх це є.

Крім того, як ми вже згадували,
ми часто прагнемо будувати

самостійність наших учнів, щоб вони
могли впоратися з труднощами самостійно.

Це важливо ще й тому, що, обговорюючи
таке правило, вчителька може виявити з

класом, що, неможливо буде передавати цю

інформацію, що можливо, не те,
що неможливо, але, наприклад,

дуже важко, що учні живуть далеко один
від одного, що у них дуже багато

занять і не зможуть про це подбати.

Це також є хорошим сигналом для вчительки,
щоб встановити у зв'язку з цим, як це

буде виглядати і не здивується
пізніше на уроці.

Розглянемо другий приклад.

У нас ще є другий список правил.

[Гражина]: Це такий тип контракту, який

добре підійде для класів з
великою кількістю новачків.

Погляньмо, наприклад, на

перший пункт: я готую матеріали,
необхідні для уроку, одразу після дзвінка.

[Маґдалена:] Це дуже поширена,

дуже часта ситуація, яка є проблемною для вчителів.

Вчителі, вчительки часто підкреслюють, що для того, щоб почати працювати з

класом, іноді необхідно ще 10-15 хвилин уроку,

щоб привести до ситуації, коли всі сидітимуть,

на своїх місцях з підготовленими матеріалами.

[Гражина]: Як, наприклад,

книги знаходяться в шафці, яка знаходиться в роздягальні.

Тоді треба піти і взяти їх, принести, перевірити, що потрібно.

Учні також зазвичай готуються до уроків, коли приходить

вчителька і скаже, що потрібно, тому цей час продовжується.

Я також вважаю, що це дуже важливий пункт для

тих класів і для тих учнів, і для тих вчителів, які змінюють систему, тобто

наприклад, раніше вони були в шкільній системі, в

в якій діти навчалися в одному класі, а всі необхідні матеріали були у кожного

просто в цьому приміщенні, а тепер їм доводиться змінювати свої звички, свої

звичаї і підготувати ці речі самостійно.

[Маг'далена]: І бажаючи якось мінімізувати цю втрату

часу уроку, зрештою, з 45 хвилин уроку

віддати 10 або 15 хвилин на те, щоб упорядкувати

повністю організаційні питання - це занадто велика втрата для нас.

Тому ми бачимо тут приклад

контракту, за яким вчителька працює з учнями,
встановлює з ними, як відбувається,

як виглядає така підготовка, в який час
вона має вдатися для кожного з них.

Мені також цікавий третій
пункт про запізнення.

Я думаю, що це теж така частина,

такий елемент роботи з учнями,
який нам, вчителям, важко дається.

Що робити з тими, хто запізнився.

І ми також часто бачимо такі ситуації,

коли хтось запізнився і входить, незрозуміло,
чи слід вітатися, чи

повинен запитати своїх однокласників,
що відбувається, чи повинен

підійти і пояснити запізнення
вчительці, чи це має статися на

загальному обговоренні або в розмові віч-на-віч.

І тут ми бачимо чітке і
зрозуміле правило, яке

вчителька обговорила зі своїми учнями,
що коли хтось входить, він просто йде,

безпосередньо до свого місця,
а її завданням,

швидше за все, можливо,
є якась інша система,

я собі так представляю, що її завдання

полягає в тому, щоб подбати про те, щоб
учень залучився до роботи, адже від

того, в якому

моменті уроку вона є,
вона зможе цим управляти.

Але завдяки такому правилу ми уникаємо цілої

ситуації, в якій всі і ті, хто встиг, і

ті, хто запізнився, і

вчителька задаються питанням,
як з цим впоратися.

[Гражина]: Ще я хотіла
б повернутися до другого пункту

на деякий час. Я сідаю на
місце, вказане класним керівником.

Це дуже цікавий для мене пункт

тому, що це спонукає замислитися
над тим, як виглядає зайняття місця в класі.

По-перше, в наших школах
найчастіше саме учні

приходять в клас, отже,
до вчителькі, до вчителя,

тому існує дуже багато різних

можливостей, встановлення
парт та різних місць.

А як це має бути?

Чи учні заходять в аудиторію
і сідають там, де є вільне місце?

Чи вчитель вказує, де вони мають сісти?

Чи вчителька жеребкує?

Тут я бачу правило, що є якесь визначене
класним керівником місце, тобто

що навіть на предметних уроках
я сиджу там, де є моє місце.

Можливо, в цьому є більш
глибока виховна думка, а саме

що якщо когось немає, то

не займаю його місце, я просто почекаю,

можливо, він
з'явиться, і тоді, коли цей

однокласник або однокласниця, що
запізнюється, має місце, весь час належить

до цієї групи, але це також
можливість будувати контакти, тобто,

наприклад, в різних
аудиторіях ми сидимо з різними

людьми, або ці місця просто змінюються.

[Магдалена]: Але насправді
запис про те, що це

місце, визначене класним керівником,

свідчить про те, що вона
це якось продумала,

як ці місця визначені, як
вони, можливо, зміняться.

І це, швидше за все, пов'язано з

її концепцію роботи з цим класом,

що відповідає на складну ситуацію,
а може й ні. Можливо

така концепція розвитку, як
ви кажете, що сприяє

контактам між різними учнями та
що підтримує їх у побудові цих стосунків.

[Г'ражина]: Зупинимося,
мабуть, ще на сьомому пункті, тобто

на пункті, який говорить,
що я маю право на помилку.

[Магдалена:] Так, він
привернув і мою увагу,

тому що ми говорили про це трохи раніше.

Це такий пункт, який мабуть дуже

пов'язаний з тим, як
вчителька працює під час уроку, що

такий запис сам по собі
може зробити дуже мало.

І що з того, що я маю

я можу мати, і, можливо, після
цього нічого не станеться.

Тоді як тут ми здогадуємося, що це
якась важлива концепція, якась важлива

філософія, якої дотримується ця

вчителька, а можливо, вона наприклад

під час уроку

створює ситуації, в яких учні
аналізують різні помилки,

хоче показати їм, що помилки
є невід'ємною частиною навчання і

хоче заохотити їх робити ці помилки,

аналізувати, звідки вони
походять і

будувати на цьому своє подальше навчання.

[Г'ражина]: Це загалом також
важлива стратегія в класах, в

яких польська не є першою
мовою, і наприклад,

на математиці будемо заохочувати
учнів дивитися на помилки, будемо

підкреслювати, що помилки є невід'ємною
частиною процесу навчання,

також буде легше прийняти цю
ситуацію, в якій учні вчиняють

мовні помилки, в якій
вони чогось не знають.

Ми маємо право на помилку.

Тому ми не коментуємо помилки,
яких припускаються однокласники.

[Магдалена]: Так, це також
така філософія, що в

навчанні ми не можемо знати все одразу.

Це те, в чому полягає
навчання, що ми не знаємо на

початку і ми намагаємося зменшити страх
наших учнів перед відповідями,

першими записами, спробами
знайти рішення, показуючи, що

вони можуть помилятися, й
отже, шукати правильні відповіді.

[Г'ражина]: Ми говорили раніше про те, що

класові контракти, класові правила
стосуються різних питань, а саме

організації роботи, співпраці,
переміщення по класу,

певним чином стосунків між учнями,
і часто вони також стосуються поваги.

[Маг'далена]: Так, у нас є такий приклад

плакату класу, з яким
ми мали приємність працювати

і там також виникало

це питання
поваги.

Воно було важливим

для школи, для
класного керівника, який

працював з цим класом. І
часто, часто це згадується в

розмовах з вчителями, що
важливо поважати один одного.

Важливо, щоб учні поважали

один одного, щоб учні
поважали вчителів у школі.

Що ж виходить? Виявляється,
що часто для учнів

сама фраза про те, що вони повинні

поважати когось, не перетворюється
на конкретну поведінку.

[Г'ражина]: Я можу поважати когось
і просто дати йому стусана.

[Маг'далена:] Так, саме так, саме так.

Вони не знають, як

перевести те, що я вважаю
вчительку, в те, як я підготовлена

до уроку.

[Гражина:] Або що я запізнююся.

[Маґдалена:] Так, або що я запізнююся. Не обов'язково для них це

зрозуміло, на це є багато причин.

Звичайно, це залежить від того, як

функціонує вдома, хоча не хотілося б нам це якось дуже

підкреслювати, оскільки це далеко не найголовніша причина.

Найчастіше це результат того, що насправді це дуже загальна фраза і що вона

містить в собі дуже багато

різних аспектів нашого функціонування.

Тож якщо ми хочемо, що наші

учні поважали один одного і нас, то давайте спробуємо назвати,

що б це могло означати.

Як це буде конкретно реалізовано на моєму уроці.

[Гражина:] Мені подобається таке питання: як я це побачу?

Як я побачу, що в нашому класі ми поважаємо один одного, як я це зрозумію?

[Маґдалена:] Якби такою камерою, якою ми сьогодні

записуємо цю зустріч, хотіли би записати

повагу в нашому класі - то, що ми повинні побачити. У цьому класі, чиї

правила були сформульовані на цьому сірому папері,

виявилось, що мова йшла в основному про те,

що, говорячи, щоб учні говорили про себе, щоб вони намагалися не коментувати,

не оцінювати однокласників, висловлюючись,
пам'ятали про свою перспективу, про те,
щоб підкреслювати, що це їхня думка,
їхній погляд, їхні емоції.

Це були б,

було б дуже важливим правилом і

надавало можливість
класному керівнику практикувати такі

формули, такі повідомлення, що
відокремлюють факти, емоції.

Дуже цікавий аспект
виховної роботи взагалі.

[Гражина]: Цей плакат, який ми
бачимо "У нашому класі

поважаймо один одного",

це плакат, підготовлений разом із
класом, який саме намагався

пояснити, що означає, що ми поважаємо
один одного в нашому класі?

Як я бачу, що ми поважаємо один одного?

І це результат роботи самих
учнів і класного керівника.

Що з цього вийшло? Що ми з
усіма вітаємося і прощаємося.

Це перший пункт, який був зовсім
не таким очевидним для учнів.

Хлопці віталися з
хлопцями, але не віталися

з дівчатами, тому що вони
думали, що тиснути руку треба

у групі хлопців, тоді як на дівчат

іноді вони дивилися
і віталися, а іноді ні.

Дівчатам було неприємно через це.

Тому вони ввели таке правило.

[Маґдалена]: А зовсім не ясно, чи є це

результатом глибокої неповаги.

Іноді це є наслідком сорому,
особливо в певному віці.

Привітання протилежної статі
викликає багато плутанини,

але іноді буває й так, що ти
просто не знаєш, що робити.

З хлопцем можна потиснути руку,
а як привітатися з дівчиною?

Невідомо.

[Ґражина:] Так, так саме

другий пункт "дякуємо за
спільну роботу".

Є результатом розмови, що ці
спільні завдання закінчуються невідомо чим.

Закінчуємо завдання, вішаємо плакат і
розходимося, і незрозуміло, що далі.

Учні разом з класним керівником домовилися, що

кожного разу, коли вони
закінчуватимуть спільну роботу,

вони кажуть одне одному "дякую". І завдяки
цьому вони також вчаться, що слід

дякувати за співпрацю, цінувати співпрацю.

[Маґдалена]: Таким знаком поваги

у цьому класі також була
співпраця у

випадкових групах, тому що
виявилось, що я

узгоджено буду працювати з усіма, що у

мене буде така відкритість
і готовність, це

саме той момент, коли я
виявляю свою повагу до інших.

[Ґражина]: І, наприклад,

не коментує цього.

Не кажу, що не хочу або хочу з кимось,

але я також не проявляю
виняткових позитивних емоцій, коли витягну

однокласника/-цю, з яким я б дуже хотів працювати.

[Магдалена]: Звісно, були ще
й інші правила щодо того,

що ми слухаємо один одного, що ми
просимо дозволу позичити і доторкатися

чужих речей, що може здатися
очевидним, але не завжди

наші учні розуміють,

наскільки важливим це може
бути для однокласниць і однокласників.

Адже, якщо щось лежить на
столі, можливо, я можу це взяти.

Це часті приклади з перекладанням
рюкзака, вийманням чогось.

Давайте визначимо в нашому класі, як
би ми хотіли, щоб це відбувалося.

[Гражина]: Останні два пункти
стосуються того, що ми робимо

у ситуаціях, коли виникають
непорозуміння та конфлікти.

Тут

пропозиція полягає в тому, що конфлікти

слід обговорювати і шукати
рішення, а не, наприклад,

штовхатися, битися,
кричати один на одного.

І останній пункт про
те, чого ми не робимо.

Іноді буває так, що важко
сформулювати позитивне правило.

Якщо ми прагнемо усунути

певну поведінку групи учнів,

можна це так назвати.

Важливо, щоб наші учні
знали, про що йдеться.

Ми не б'ємо один одного, не штовхаємося.

Так ми проявляємо повагу один до одного.

[Магдалена]: Так, спроба
такого позитивного запису - це

написати на сірому плакаті такий вступ,

який каже "руки при собі",
тримаємо руки при собі.

І це не весело -
штовхатися, битися.

Ми все ще чітко написали,
з чим ми не згодні,

тому що іноді саме
це головне, щоб було зрозуміло

де межа.

Але недостатньо просто
домовитися про ці правила.

Потрібно щось робити далі.

[Гражина]: Так, дуже
важливо - найголовніше,

найважливіше в роботі з правилами - це

саме працювати з ними,
використовувати їх у

під час уроків, нагадувати
учням про існуючі правила.

Наприклад, якщо у нас є записане правило,

що ми інформуємо відсутніх про те,
що відбувається, як тільки я закінчу

урок і бачу, що на уроці не було трьох-чотирьох
учнів, або навіть одного, кажу:

пам'ятайте, що ми передаємо інформацію.

Це найпростіший спосіб, яким я
можу нагадати про якесь правило.

Є й більш складні, про які ми докладніше пишемо в посібнику.

Але це нагадування про правила, особливо на початку

функціонування правил класу, є дійсно дуже важливим.

Учні мають право не пам'ятати.

Потім дуже важливо звертатися до

контракту під час уроків. Звертатися як у тих ситуаціях, коли

учні чудово поведуться, дотримуються правил, дякують один одному за

роботу, приходять вчасно, працюють у випадково обраних групах.

Помічаймо це, цінуймо, хвалімо.

Звертатимось до контракту, що наші учні чудово дотримуються правил.

Ми також можемо посилатися на контракт в

ситуації, коли учні не дотримуються правил.

Нагадуємо тоді про що ми домовлялися.

Правила також дають нам шанс на те, щоб

учні мали змогу замислитися над тим,

що вони роблять. Що вони роблять або що вони могли б зробити для того, щоб

співпраця в класі, стосунки в класі були кращими.

Важко ось так сісти і подумати про те, що я роблю правильно.

А коли я сідаю, подивлюся на

плакат і бачу наступні пункти, то можу сказати, що це вже вмію робити,

іноді я роблю все добре, а щось ще не виходить.

Це дозволяє мені розвиватися.

[Маґдалена]: І це дуже важливо в культурно
різноманітному класі, де

може виявитися, що ми маємо абсолютно
різні уявлення про те, що є прийнятним або

неприйнятним в різних ситуаціях.

Тому в будь-який момент, коли ми

відчуваємо, що щось
незрозуміло, що ми бачимо

поведінку, яка відхиляється від наших

очікувань, це ідеальний час
для того, щоб це

визначити, подумати, за яким правилом
ми могли б це регулювати, щоб і

нам, і нашим учням працювалося краще.

[Гражина]: Одне з таких
важливих питань у класах

саме, особливо теж у
змішаних класах, коли не всі

учні вільно володіють польською мовою,
відбувається балансування голосів. Це

означає вибір технік і
методів роботи, в яких кожен

учень, кожна учениця має
можливість висловитися.

Для того, щоб це сталося, я перш за все

обираю такі техніки, але, по-друге, я також
маю звільнити місце для цих учнів,

щоб вони могли сказати своє слово.
Що я можу зробити у зв'язку з цим?

Я можу запровадити тут такі
правила: чекаємо своєї черги.

Одна людина говорить, інші слухають.

Це ті правила, які

нагадують учням, що не
завжди, коли я знаю,

яка відповідь, то я маю

донести цю відповідь до класу.

[Маґдалена:] Чи не завжди тоді, коли я думаю,
що я зроблю це краще, ніж однокласниця чи однокласник.

[Ґражина:] Або швидше.

[Маґдалена:] Або швидше.

Так, можливо. Але я чекаю.

[Ґражина:] Так, я чекаю своєї черги.

І коли я знаю, що в класі є

група учнів, які дуже
швидкі, дуже мотивовані до цього і мають

добрі, дійсно добрі наміри,
хочуть дати відповіді.

Але у мене також є група учнів, які

потребують більше часу, яким потрібно
подумати і які не такі сміливі.

Перед тим, як представити рекомендацію,

нагадаю, що ми домовилися
чекати своєї черги.

Навіть якщо хтось вже знає відповідь, то

чекає, поки не буде вказано
особу, яка саме має висловитися.

Тобто це момент, коли ми
нагадуємо про правило.

Тоді ми можемо звернутися

до тих правил, про які ми
домовилися в класі, наприклад,

ми можемо подякувати за те, що учні

всі висловилися. Або що
всі чекали своєї черги і

не було ситуації, в якій хтось не
витримав і відповів.

Також у ситуації, коли, наприклад,

хтось говорив одночасно з однокласником або

однокласницею, ми можемо звернутися до контракту і нагадати:

один -говорить, інші - слухають.

А те, що ви бачите тут на сірому фоні - це

ті моменти, коли ми
заохочуємо учнів до

рефлексії над власною поведінкою.
Тобто ми заохочуємо їх, щоб

вони в думках повернулися до того,
що сталося під час уроку, щоб

згадали різні факти та робили висновки.

Чи вдалося мені сьогодні? Чи вдалося
мені дочекатися своєї черги?

Чи вдалося мені сьогодні

утриматися від того, що дає мені

задоволення, або від того, що,
на мою думку, виходить добре.

[Магдалена]: Мати таке правило є дуже

зручно для вчителя, з тієї причини, що
у момент, коли багато чого відбувається,

у нас є дуже проста фраза, яку ми
можемо використати для реагування.

Нам не треба думати про те, як це сказати.

Достатньо звернутися до цього правила

і ми маємо можливість впливати
на поведінку наших учнів.

[Гражина]: Це швидко, а
також дає нам можливість

такої тиші, якої ми хочемо,

Так. Щоб учні не перекрикували один
одного, і щоб ми не перекрикували учнів.

[Магдалена]: І серед цих різних голосів,
які надходять від наших учнів на

уроках, є й такі, на які ми
хочемо відреагувати по-іншому.

Це можуть бути такі голоси,
як ми бачимо тут, наприклад,

які коментують навчальні досягнення учнів,

коментують якість, їхнє походження,
одяг, спосіб, у який вони працюють.

І це ті повідомлення, які ми

найчастіше одразу відчуваємо, що
вони неправильні, що це вже не так, що

я знав відповідь, і однокласниця знала
відповідь, і так сталося, що вирвалося,

що сказав до неї. Це щось більш серйозне.

І справа зовсім не в тому, що

щось, щоб збалансувати і м'яко
та тонко керувати наданням голосу.

Ідея полягає в тому, щоб дати
чіткий сигнал, що це неправильно.

Тут ми хочемо провести чітку лінію.

[Г'ражина]: Те, що мені здається
тут особливо

важливим, щоб ми ніколи не робили вигляд,

що ми не чули. Навіть
якщо це прошепотіли.

Якщо ми чули якийсь коментар, то

мабуть його
почули всі учні.

[Магдалена:] Так, і тут наше завдання як

вчителів, подбати про
безпеку наших учнів.

Навіть якщо ми хочемо, щоб наші учні

брали на себе відповідальність і брати

участь у процесі та піклуванні
про клімат у класі,

саме ми, дорослі, несемо відповідальність

за їхню безпеку, вони дивляться
на нас і чекають на нашу реакцію.

Саме наша реакція покаже їм,
що дозволено, а що ні, що

можна собі дозволити, а що ні.

І спочатку можна навіть
показувати це на уроці.

Але і цього достатньо, тому що, по-перше,
ми можемо спробувати відреагувати

в інших ситуаціях, коли ми зустрічаємося з

ними, але також цими
реакціями ми показуємо

їм, що є якась межа, яку
не можна переступати.

Ми хочемо висловити свою незгоду з

будь-яким порушенням
гідності наших учнів.

Ми хочемо підтримати тих, хто з
якихось причин не може боротися

самі, які в цій ситуації є слабшими, беззахисними,

опиняються в
меншості, з якими відбувається

шкода, в широкому розумінні меншості.

Цих меншостей в наших класах також

дуже багато, і ми хочемо їх
усіх якось помітити і підтримати.

Зрештою, ми також хочемо вплинути на

позицію нашого учня
за допомогою цих реакцій.

Ми вже згадували раніше, що стосунки
між нашими учнями в класі, добрі

стосунки, необхідні для того, щоб вони
могли вчитися, і ми з цими реакціями теж

будемо підтримувати цю позицію
і підтримувати і впливати на неї певним чином.

Але, зрештою, ми також хочемо
запобігати, ми хочемо цими реакціями,

запобігати гіршій поведінці та
подальшій небажаній поведінці,

якщо ми швидко не встановимо цю
межу, є небезпека, що вона буде

з'являтися частіше, буде
проявлятися сильніше.

[Г'ражина:] Так, тоді ми кажемо "стоп".

Я не згодна з такими повідомленнями.

Я не згодна на таку
поведінку в нашому класі.

Таке повідомлення має
бути швидким, рішучим,

повинно зупинити ситуацію, яка тільки
починає розгортатися на наших очах.

Тобто, якщо ми починаємо чути їдкі
коментарі, ми повинні негайно

зупинити їх, щоб учні просто не
підхоплювали, щоб вони не говорили таких

слів, які потім просто
неможливо забрати назад.

Це повідомлення має бути швидке,

коротке, рішуче, без довгих
пояснень і моралізаторства, яке

може бути важливим і мудрим на
наш погляд, але не ефективним.

Ми знаємо, що такі розмови,

вони не мають
довготривалого впливу на зміну поведінки.

[Маґдалена]: Так, це приклад про повагу,

так. Якщо ми хочемо
говорити про повагу, то

час говорити про повагу - це коли ми
хочемо прояснити, подумати,

яка поведінка може
свідчити про таку повагу в нашому класі.

Тоді це саме те, що може статися.

Така глибока розмова, де ми говоримо
про те, як ми це розуміємо.

Тоді як у момент, коли відбувається
щось, що загрожує безпеці наших учнів,
наше завдання - зупинити це.

Можливо, ми захочемо повернутися до цієї
розмови пізніше, але суть в тому, щоб

забезпечити безпеку наших
учнів та учениць.

[Г'ражина]: Так, і в цьому повідомленні ми

також зупиняємо, не
оцінюючи,

у сенсі, хто що сказав, чому,
кому, ми просто зупиняємо,

також даємо собі час
подумати про те, що сталося, і

намагаємося донести повідомлення, яке
є безпечним для всіх учасників.

Для того, хто сказав, наприклад,
погані слова, для того, хто їх почув.

Для всіх учнів, які були
свідками, а також для мене, як для

вчительки, важливо, щоб
я у своєму повідомленні

не говорила нічого такого, що могло б

зацепити когось з учнів
класу, або щось таке,

що робить неможливим подальшу
роботу над такою поведінкою.

[Маг'далена:] Ось чому добре мати якусь

готову фразу, яку ми можемо

використовувати, яку ми не
будемо вигадувати на ходу,

під впливом емоцій,
якогось відчуття загрози.

[Гражина]: У нас є такі
приклади в посібнику.

Ми радимо вам зазирнути туди.

Згадаю лише про ще одну характеристику
такого повідомлення "стоп".

Варто спланувати наш
урок саме таким чином,

щоб ця взаємодія не була останньою
взаємодією з учнями, тобто

щоб не закінчувати урок таким

формулюванням, що ми будемо
поважати один одного в класі

і що не повинно так бути як,
ви поведіться зараз і

я виходжу з класу і
залишаю учнів з цим.

Деяка позитивна, коротка
взаємодія між мною та учнями,

було б добре, щоб вона відбулася,
а я повернуся до цього пізніше.

Це не так, що це кінець, що вже

нічого потім більше не зроблю,

але ми не повинні закінчувати
наш урок сваркою.

[Магдалена]: І серед іншого, про це і про

обрані нами аспекти управління
класом як культурно різноманітною

спільнотою, ми пишемо в нашому
посібнику, запрошуємо

ознайомитись із матеріалами, з посібником.

Дуже дякуємо за увагу.

[Гражина]: Дякуємо.

[Прийємна музика]